

Mientje

Van Sanne Vogel verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Meneertje

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Sanne Vogel

Mientje

Een poes met straatvrees

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 7200 1

ISBN 978 90 263 7201 8 (e-book)

© 2026 Sanne Vogel

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagillustratie en illustraties binnenwerk © Isa Bredt

Foto auteur © Valentina Vos

Het fragment op p. 86 en 87 is afkomstig uit het nummer 'Beautiful Day'
van U2

Ambo|Anthos *uitgevers* vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor mijn kleine vriendin Mien,
die ondanks grote uitdagingen in het leven
in staat was op een wonderlijke manier lief te hebben.

‘In ancient times cats were worshipped as gods; they have not forgotten this.’

– Terry Pratchett

LENTE

Ik voel mijn poten tintelen, een uitzonderlijke wervelwind van energie heeft zich meester van mij gemaakt. Ik zie een dikke bromvlieg voorbijvliegen. De eerste die uit zijn schuilplaats is gekomen na de straffe winter.

Sinds de narcissen in de betonnen plantenbak tussen de parkeerplekken voor ons huis tevoorschijn zijn gepiept, staan mijn zintuigen op scherp.

Ik verlang al maanden naar een dikke knapperige vlieg in mijn bek. Een goddelijke, crunchy eiwitbom. En dan heb ik het nog niet eens gehad over het plezier dat ik aan de jacht beleef. Ik moet toegeven, voor een kat ben ik een bijzonder slechte jager als het vogels of muizen betreft, maar vliegen zijn mijn specialiteit. Je zou het misschien niet meteen verwachten als je mijn oude, doorgezakte poten en zachte bolle buikje ziet, maar die gevleugelde snackjes halen de jeugd in mij naar boven. Het feit dat deze zelfingenomen insectensoort mij steevast onderschat, maakt de jacht extra plezierig.

Provocerend landt de vlieg voor mijn neus op de vensterbank. Ik hou hem scherp in de gaten.

Mijn achterwerk begint te wiebelen en in een vliegensvlugge beweging klauw ik mijn poot, BAM, tegen het raam.

Hij blijft doodstil zitten aan de andere kant van het glas. 'Whaahaa. Je kunt me toch niet pakken, oude poes!'

Ik mep nog een paar keer geïrriteerd tegen het glas en dan vliegt hij weg, de doodenge grote wereld in.

Wacht maar, straks als de zon de straten verwarmt en de ramen openstaan, zal hij nietsvermoedend ons huis binnenvliegen. Dan is hij van mij. Rauw, met huid en haar.

Ik ontwaak uit een diepe slaap. Zachte haartjes kriebelen in mijn neus. Het is fijn. Aangenaam warm. Ik duw mijn kop nog dieper in zijn vacht en snuif zijn onweerstaanbare geur op. Hij ruikt naar zichzelf, mijn vriend Meneertje. Naar zijn goddelijke feromonen vermengd met een vleugje wasmiddel, de geur van het dekbed waarop wij de hele ochtend in elkaar verstrengeld hebben geslapen.

Toen hij zich uitrekte en zich verplaatste naar onze treurig lege voedselbakjes, ben ik hem gevolgd. Samen starden we er een tijdje naar. Alsof we er met onze ogen brokjes in konden toveren. Meneertje slaakte een diepe zucht en liep geïrriteerd naar de vensterbank.

Terwijl hij naar buiten staaarde, ben ik opnieuw tegen hem aan in slaap gevallen.

Ik slaap veel de laatste jaren, ik kan het niet helpen. Ik ben gewoon vaak moe. Het liefst lig ik tegen hem aan. Dat wil zeggen, wanneer hij thuis is. Want Meneertje is vaak op straat of in de huizen van buurtbewoners, in cafeetjes, restaurants en winkels. Soms is hij hele dagen weg. Maar hij komt altijd weer terug bij mij. Dan ruikt zijn vacht naar handen van mensen die ik niet ken. Penetrante parfums, sigarettenvingers, de geur van bierspetters en van eten. Soms ruikt hij naar vis of kip, naar versgemaaid gras of de geur van de grote straattegels waar je zo lekker overheen kunt rollen als de zon schijnt.

Eens in de zoveel tijd ruikt hij naar motorolie, dan zitten er vet-tige zwarte strepen in zijn wit-rode vacht. Ik hou niet van die geur. Hij maakt me angstig.

‘Meneertje, je moet niet onder het lekkende busje gaan zitten, hoe vaak moet ik het je nou nog zeggen?’ verzucht Chef elke keer opnieuw als ze de vlekken uit zijn vacht probeert te boenen met een lauwwarm doekje.

Chef.

Mijn hart gaat tekeer in mijn keel. Waar is ze, Chef? En waar is Melksnör? Onze mensen zijn al vier nachten weg. Elke keer als ik wakker word uit een slaapje, dringt het besef opnieuw tot mij door. De onbehaaglijkheid is diep onder mijn vacht gekropen. In mijn kop spoken gedachten die ik tevergeefs probeer weg te was-sen. Misschien zitten ze ergens vast in een schuur, in een berging, of zijn ze in zo’n doodenge ondergrondse afvalbak gevallen. Mis-schien hebben ze van een giftige plant gegeten, zijn ze van iemands balkon getuimeld of, erger nog, aangereiden door een auto. Mijn adem raast piepend door mijn longen. Ik moet mezelf niet gek ma-ken met al die stomme gedachten. Doemgedachten. Maar wat als het nooit meer zo wordt als het was? Ik hou niet van veranderingen.

Ik hou van in de nacht tussen hun benen liggen en in de ochtend boven op hun hoofd. Soms op dat van hem, soms op dat van haar. Afhankelijk van hoe het hoofd op het kussen ligt. Er moet genoeg ruimte zijn tussen het hoofdbord van het bed en de kruin van het mens. Zodat ik mijn kleine lichaam als een muts om de schedel kan krommen en mee kan deinen op diens ademhaling. Tot ze wakker worden en een wijsvinger stevig onder mijn kin streelt. Ze weten precies hoe het moet. Startend op het harde botje van mijn kin, in een vlugge beweging tot het hoekje waar mijn hals begint en dan opnieuw terug naar mijn kin. Nogmaals en nogmaals. Zo-dat de spieren rond mijn stembanden ritmisch beginnen te bewe-gen als een zelfgenezend mechanisme. De pijn in mijn gewrichten smelt weg. Spinnen noemen jullie mensen het. Ik doe het veel en

hard, het zorgt dat niet alleen mijn pijn vermindert, maar ook mijn stress. Die allesomvattende, afgrijselijke stress, die zomaar opeens mijn lichaam in kan sluipen. Chef noemt mij regelmatig gekshe- rend Stresskipje. Het irriteert me als ze me zo bestempelt. Ik vind het een grote belediging.

Vijftien jaar geleden werd ik geboren in een tochtige schuur vol kip- pen op een boerenerf. Mijn broertjes en zusjes werden al snel door mensen uit het nest getild en meegenomen. Ik werd met onthutste blikken bekeken. ‘Deze heeft een heel gek kort staartje.’ Er werd pijnlijk hard in geknepen. ‘Gadver! Het lijkt wel een vinger, er zit een harde knokkel in!’ Ik verstopte me achter mijn moeder voor de graaiende handen en bleef alleen met haar over in een schuur vol kippen. Ze kakelden de hele dag door en konden geen stap zetten zonder hun kop als een achterlijke heen en weer te bewegen. Van voor naar achter, van voor naar achter, van voor naar achter. De hele dag door. Dat doe ik niet. Ik lijk in de verste verte niet op een kip, ondanks mijn terugkerende stress. Ik heb een onweerstaanbare, snoezige bek. Ik beweeg misschien niet meer zo charmant als vroeger nu de ouderdom in mijn botten is gekropen, maar ik ben nog steeds een schattige rode poes. Dat weet ik van mezelf. Jullie mensen verschuilen jullie ware aard achter een deken van aangeleerde bescheidenheid. Wij katten niet, wij kennen onze kwaliteiten.

Chef zag direct hoe snoezig ik was op de dag dat we elkaar ontmoetten. Het regende pijpenstelen. Ik had honger en probeerde een bromvlieg te vangen, maar het beest was sneller dan mijn onervaren poten. Mijn moeder was een paar dagen eerder vertrokken. Ze was al weken geïrriteerd geweest. Als ik tegen haar aan probeerde te kruipen, zei ze dat ik op mijn eigen poten moest leren staan. Dat ze haar vrijheid terug wilde. Toen ik niet ging, is zij gegaan. Zonder afscheid te nemen.

Twee ochtenden later knorde mijn maag van de honger. Ik hoorde de rubberen laarzen van de boer steeds dichterbij komen op het erf. Hij liep in hoog tempo richting de schuur.

‘Ze heeft zich ergens verstopt, als je haar kunt vinden, neem haar dan mee. Ze is al vier maanden en kan nog geen muis vangen.’

Mijn hart bonsde in mijn keel. Ik verstopte me achter het grote kippenhok.

‘Ze is misvormd en ademt gek. Niemand wil haar hebben. Ik had haar in de sloot moeten verdrinken voordat ze haar ogen opende.’

‘Pardon? Wat zegt u nu?’ Er klonk woede in een bezorgde vrouwenstem.

‘Dieren moeten zich nuttig maken. Dit is een boerderij, niet de Randstad.’

Ik hoorde de boer geïrriteerd wegbenen.

Een tong klakte tegen een gehemelte. Het klakkende geluid vermengde zich met het gekakel van de kippen. Ik gluurde door het gaas en zag alleen een silhouet. Door het tegenlicht kon ik haar gezicht niet zien. Haar pluizige krullen stonden alle kanten op. Ze zette kleine, voorzichtige stapjes.

‘Poesje... Poeeeeesje... Waar ben je?’ De stem was zacht en behoudzaam.

Ik kon haar van ver ruiken, een geur die ik niet kende. Het rook zo anders dan alles op de boerderij. Ik vond de geur vreemd. Later leerde ik dat het luchtje niet van haarzelf was, maar dat het uit een klein glazen flesje kwam.

Ze liep langzaam mijn kant op. Haar gezicht ving het daglicht. Precies op het moment dat ik weg wilde rennen, ging ze gehurkt voor me zitten. Ze kneep haar ogen dicht en opende ze weer, zoals mijn moeder deed. ‘Hi knapperdje, zit je hier helemaal alleen?’ Uit haar jaszak haalde ze snoepjes die ze in mijn richting gooide.

Ze roken heerlijk.

Ik had nog nooit zoiets gegeten. Knapperige kleine smaakbommetjes die in mijn bek explodeerden wanneer ik erop beet. Ik volg-

de het spoor tot ik vlak bij haar uitgestoken hand kwam. Ik rook aan haar vingers en voelde mijn lichaam ontspannen.

Voorzichtig aaide ze me over mijn kop.

Ik was nooit eerder door een mens geaaid. Ik kende alleen het gevoel van mama's ruwe tong over mijn vacht.

Dit was zo anders.

Vreemd maar prettig.

'Wat heb jij een lief snoetje. Je bent helemaal niet misvormd. Je bent perfect.'

Ik rolde op mijn rug en speelde met haar vingers, die plotseling over mijn buikje gleden. Dat voelde te intiem, te kwetsbaar. In een reflex zette ik mijn nagels in haar hand. Er ontstonden krassen in haar huid. Ze werd niet boos. Voorzichtig maakte ze haar hand los uit mijn greep. Ik was nog jong. Alles was nieuw. Ze tilde me op en ik voelde geen angst, mijn adem bleef rustig.

'Ga je met me mee?' Ze duwde haar lippen op mijn kop. 'Ik stop je in een reismandje, anders is het gevaarlijk in de auto. Maar in je nieuwe huis mag je eruit. Niet bang zijn, oké?'

De regendruppels tikten hard op het raam aan de voorkant van de auto. Tussen de tralies van het mandje door zag ik twee stokken over het glas glijden, die het water tevergeefs wegduwden. Het maakte een akelig, piepend geluid. De auto, een soort gesloten hok dat zich kon voortbewegen, trilde alsof hij elk moment uit elkaar kon barsten. Ik wist niet wat ik met mezelf aan moest. Had ik me maar verstoep in de schuur. Het gekakel van de kippen was niets vergeleken bij deze angstaanjagende belevenis. Mijn strot deed pijn van het miauwen, maar ik kon niet stoppen.

Chef stak haar vingers tussen de tralies. 'Het komt goed, poesje, echt waar. Het komt goed.' Ik hapte naar lucht. Er klonken harde, schelle tonen door de auto. Chef graaide ongeduldig in de tas naast het reismandje. Ze pakte er een ding uit en legde het op haar schoot. Het geluid stopte.

‘Mam, ik zit in de auto! Kun je me horen?’

‘Ja, ik hoor je,’ zei een bedeesde stem. Ik keek om me heen om te zien waar het mens was dat ik hoorde praten. Maar de auto was op Chef na leeg.

‘Mam, ik heb net het poesje opgehaald. Ze heeft de liefste snoet van de hele wereld.’

‘Fijn, liefje...’

Ik besepte dat de stem uit het ding op Chefs schoot kwam.

‘Kun je zo even stoppen met rijden en mij terugbellen?’

Inmiddels weet ik dat jullie zo’n ding een telefoon noemen. Maar tot op de dag van vandaag heb ik niet kunnen uitvogelen hoe het in vredesnaam mogelijk is dat de mens in staat is zichzelf in het kleine apparaatje te wurmen. Ik ben nog nooit getuige geweest van deze fysieke verplaatsing. Ze zitten er altijd plotseling in.

Chef heeft er jaren geleden een lange periode in vastgezet. Het was afschuwelijk. Ze was wekenlang nergens te bekennen in huis. Maar ze verscheen af en toe in de telefoon van Melksnör. Na weken kwam ik nietsvermoedend van de kattenbak en stond ze zomaar ineens in de woonkamer. Ze rook anders, muffig en naar vreemde kruiden. Ze zei dat ze zich vies voelde en stapte onder de douche.

Ik heb Melksnör trouwens ook vaak in Chefs telefoon zien zitten. En Vriendin met de hond. Mam en Pap. Onbekende mensen die ik nooit buiten de telefoons heb gezien. Misschien wonen die permanent in dat kleine platte kastje.

Het lijkt me ontzettend claustrofobisch.

In Melksnørs telefoon verschijnt regelmatig een vriend die het altijd over chickies heeft. Hij heeft een obsessie voor chickies, wat bij mijn weten kippetjes betekent.

Eerlijk gezegd zie ik er het nut niet van in. Waarom zou je in vredesnaam in dat ding gaan zitten om met elkaar te communiceren? Mensen zijn rare dieren.

‘Is er iets ergs?’ vroeg Chef aan de telefoon.

‘Je moet niet rijden en bellen tegelijk,’ zei Mam.

‘Je staat op de luidspreker. Ik heb beide handen aan het stuur.’
Dat was niet waar, want met één hand graaide Chef tussen de tra-
lies. Ze probeerde mijn rug te aaien. Ik duwde mijn lichaam tegen
haar vingertopjes. Het maakte me iets kalmer.

‘Bel me maar als je ergens stilstaat.’

‘Dat duurt nog vet lang, ik ben net langs een benzinstation ge-
reden.’

In Chefs vingers voelde ik opeens onrust.

‘Wat is er nou? Is er iets ergs?’ Ze trok haar hand weg en legde
hem naast haar andere hand. In de stilte klonk het piepende geluid
van de bewegende stokken nog intenser.

‘Mam, zeg het nu maar, anders word ik alleen maar ongerust.’

‘Het is oma. Het gaat niet lang meer duren.’

‘Hoelang?’ Chefs stem klonk kleiner dan daarvoor.

‘Uren, een dag misschien. Ik weet het niet, lieverd. Misschien
kun je de katten naar huis brengen en daarna hierheen komen?’

Maar Chef bracht mij niet naar mijn nieuwe huis.

Toen de auto eindelijk tot stilstand was gekomen pakte ze me uit
het kooitje. Ze duwde me dicht tegen haar warme lichaam. Ik ver-
dween onder haar zomerjas. Ze begon te rennen. Ik hoorde drup-
pels op de stof vallen en zette mijn nagels in haar nek zodat ze me
niet per ongeluk kon verliezen.

Plotseling stopte ze met rennen.

Ze stapte ergens naar binnen. Een walgelijke, doch aangename
geur vond zijn weg naar mijn neus. Een mengelmoes van doorge-
kookte groenten, ongewassen mensenlichamen en de naderende
dood. Chef liep snel door lange gangen. Ik gluurde onder haar jas
door en zag oude gebogen gestaltes kleine karretjes voortduwen.
Een man in een lichtblauw pak liep ons in een snel tempo voor-
bij en stopte bij een oude vrouw die een deuropening uit kwam
schuifelen.

‘Goeiedag, mevrouw Anjer, gaat u naar de bingo?’

‘Ik haat bingo!’

Chef gniffelde, waardoor ik op haar borst op en neer bewoog. We passeerden nog meer openstaande deuren, overal rook het anders.

Bij de laatste kamer was de deur dicht. Chef duwde hem zachtjes open en stapte naar binnen. Een vrouw met dezelfde pluizige krullen stapte op Chef af en omhelsde haar. Ik bevond me in hun midden, voelde de warmte van de vrouw, maar hield me goed verborgen onder de jas.

‘Hi mam.’

‘Hi lieverd.’ Ik herkende haar stemgeluid. Ze was kleiner dan Chef, maar veel groter dan de telefoon waar ze zich kortgeleden nog in bevond. Er ontstond kortsluiting in mijn hoofd. Hoe was dit mogelijk? Chef liep naar een bed midden in de kamer. Een spierwit mens lag bewegingloos naar het plafond te staren. Haar ademhaling was zwaar en diep. Als ze de lucht naar binnen zoog, ontstond er een hoge, krakende toon.

‘Hi oma,’ fluisterde Chef. De bruine kraaloogjes in het ronde gezicht bewogen onze kant op. Haar huid deed me denken aan het golvende water in het meertje naast de boerderij. Een gezicht vol rimpelingen. Ik rook de dood, die als een waas om haar heen hing.

Chef boog zich voorover en kustte de vrouw op haar voorhoofd.

Mam was naast het bed komen staan. Ze kneep een nat doekje uit boven de openhangende bek van de oude vrouw.

‘Dit helpt een beetje tegen haar droge keel. Slikken gaat niet meer,’ vertelde Mam.

Chef knikte. ‘Ik heb een nieuwe vriendin meegenomen, oma.’ Ze sloeg haar jas open en tilde me voorzichtig in de lucht. Mijn poten graaiden paniekerig in het luchtledige. Chef drukte me weer tegen haar borst en mijn lichaam ontspande.

De kleine kraaloogjes van de oude vrouw begonnen te twinkelen. Haar linkermoudehoek krulde op.

‘Lief, hè?’ zei Chef.

‘Oma kan niet meer praten, schat,’ zei Mam.